Reprezentări metaforice ale unor structuri spațiale[1]

Daniela Ştefania Butnaru
Institutul de Filologie Română „A. Philippide" din Iaşi

Tout locuteur est un peu poète: il rêve, il imagine, il se souvient, il dessine à un niveau d'abstraction dégagé de la contrainte des signes[2].

Résumé: Étroitement lié à la grande diversité des formes de relief, lorsque dans le vocabulaire manquent les termes nécessaires pour désigner certaines catégories géographiques, le locuteur emprunte mots existants dans d'autres régions du vocabulaire et dénomme les lieux, à la suite d'un processus de métaphorisation lexicale ou toponymique. Cet emprunt a lieu à partir d'une ressemblance observée entre les catégories de relief et divers objets (*auge*, *marmite*, *fourche*, *lit*, *ceinture*), parties du corps (*bras*, *nombril*, *lèvre*, *tête*, *coude*, *langue*, *oeil*, *pied*), êtres imaginaires (*diable*), grâce à un processus de qualification et de classification. L'étude de ces «prêts» met en lumière la façon dont les parleurs perçoivent l'espace, les critères selon lesquels ils attribuent des noms aux lieux. Les représentations métaphoriques peuvent être observées au niveau du lexique et de la toponymie populaire, mais aussi officielle.

Mots-clefs: analogie, métaphore lexicale, métaphore toponymique, officiel, populaire, représentation.

Toponimele reflectă relaţia dintre om şi peisaj, făcând referire la caracteristici ale obiectelor denumite, situarea lor, proprietari, întâmplări. Ele pot da informaţii importante în ceea ce priveşte perceperea spaţiului şi maniera în care aceasta s-a păstrat în memoria colectivă. Majoritatea toponimelor sunt formate de la apelative (termeni geografici) care desemnează anumite forme de relief: *deal*, *vale*, *munte*, *ogor*, *iaz* etc. Strâns legat de marea diversitate a formelor de relief, atunci când în lexic lipsesc termeni necesari pentru a desemna unele categorii geografice, sunt împrumutate cuvinte din alte domenii ale vocabularului, în urma unui proces de metaforizare lexicală sau toponimică. Acest împrumut are loc plecând de la similitudini de aspect, observate de către denominatori între formele de relief şi diverse obiecte sau părţi ale corpului în urma unui proces de caracterizare şi clasificare. Studiul acestor

[1] O variantă a acestui text a fost prezentată la Conferinţa Internaţională „Experience and Explanation in Knowledge Society" (Baia Mare, 15–17 martie 2013).
[2] Pottier 2000: 5.

BDD-V3582 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

„împrumuturi" evidenţiază modalitatea de percepere a spaţiului de către locutori, criteriile după care ei dau nume locurilor.

Aceste reprezentări metaforice se pot observa la nivelul entopicului, al termenului geografic, sau, mai rar, la nivelul toponimului. Distincţia dintre metafora lexicală şi cea toponimică a fost făcută şi de cercetătorul basarabean Anatol Eremia, în lucrarea *Dicţionar explicativ şi etimologic de termeni geografici* (Eremia 2006: 9), dar şi de profesorul ieşean Mircea Ciubotaru, în studiul *Terminologie geografică şi toponimie. Note critice*, care apreciază că metafora toponimică poate fi considerată doar când procesul figurativ se realizează „la nivel onomastic, în momentul denominaţiei propriu-zise", „numai dacă procesul figurativ poate fi exclus, cu argumente sigure, la nivelul semnificării" (Ciubotaru 2007–2008: 322–323). Subiectul metaforei toponimice este abordat şi de Ramona Lazea care concluzionează că „nu toponimele sunt formate prin metaforă, ci unele entopice care servesc la formarea numelor de locuri" (Lazea 2001: 204), însă autoarea nu analizează decât metafore lexicale (precum *căldare*, *creastă*, *braţ*, *cap*, *frunte*, *jug*, *poală* etc.), neabordând exemple de metafore toponimice (e adevărat, mult mai puţine). Reprezentările metaforice pot fi observate atât la nivelul lexicului şi al toponimiei populare, cât şi a celor oficiale.

I. Metaforele lexicale geografice. Majoritatea termenilor geografici obţinuţi în urma unui proces de metaforizare sunt termeni populari, dar există şi cazuri în care unii termeni sunt folosiţi şi de către geografi. Pornind de la compararea unor obiecte geografice nenumite cu obiecte numite, găsind asemănări între acestea, oamenii de pretutindeni şi dintotdeauna au transferat denumirile de la un obiect la altul, respectivele cuvinte căpătând astfel sensuri secundare. Ramona Lazea descrie foarte bine acest proces: „De exemplu, există o formă de relief negativă, ca o pâlnie, înconjurată de munţi, care trebuie să fie numită. Se caută în limba comună un cuvânt cunoscut care prin anumite trăsături, cum este forma, să corespundă cu înfăţişarea geografică a locului respectiv. Rezultatul acestei comparaţii este asemănarea locului cu o *căldare*, termen care s-a impus pentru a numi o astfel de formă geografică. [...] După găsirea termenului corespunzător, se reţin din semele acestui termen numai cele comune celor două obiecte numite cu acest cuvânt, lăsându-se la o parte alte caracteristici ale obiectului numit în limba comună, care sunt foarte bine cunoscute de vorbitori, cum ar fi materialul din care este făcută căldarea şi utilizarea ei în viaţa de zi cu zi" (Lazea 2001: 202). Unii din aceşti termeni geografici devin toponime, numind şi individualizând anumite unităţi de relief, alţii rămân la stadiul de termeni entopici, de substantive comune.

Locutorul transpune structura corpului uman peste cea a obiectului geografic de desemnat şi astfel sunt folosiţi în geografie termeni precum:

– *braţ* „ramificaţie a cursului unei ape curgătoare" (Eremia 2006: 27);

– *bubă* „ridicătură mică de pământ" (DELR, I: 77);

– *bucă* „ridicătură de teren", întâlnit şi în toponime precum *Bucile Curului* „un deal crăpat în două" (TTRT: 48);

BDD-V3582 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

– *buric* „ridicătură mică de pământ, rotunjită sau ascuțită” (DELR, I: 84);

– *buză*, întâlnit, de exemplu, în toponimul *Buza Dealului*, cu sensul de „margine” (DELR, I: 88);

– *cap* „partea dinainte, ascuțită şi lunguiaţă a unei ridicături” (DELR, I: 92), „vârf, început, partea dinainte” DTB, II: 8); *Capul Balciului*, parte a Dealului Balciul din satul Miroslava, Iaşi (MDT), *Capul Dealului Băbuşa*, în satul Băbuşa, judeţul Vaslui (MDT);

– *căpățână* „cap”, şi în toponimul *Căpățâna*, numele unui deal acoperit cu pădure din judeţul Caraş-Severin (DTB, II: 22);

– *chică*, cu sensul metaforic de „creastă de deal”: *Chica*, numele unui deal din satul Dolina, judeţul Caraş-Severin (DTB, II: 47);

– *coastă* „latura înclinată a unei înălțimi, versant” (DTB, II: 92): *Coasta Bălăcenilor*, coastă a Dealului Bălăceni, din satul Băcani, judeţul Vaslui (MDT), *Coasta Blebei*, lângă oraşul Târgul Neamţ (Butnaru 2011: 58);

– *cot* „cotitură a unei ape curgătoare; loc unde un drum îşi schimbă direcţia” (Eremia 2006: 52): *Cotul Piciorului Armencii*, cotitura făcută de pârâul Dragoşa în dreptul Piciorului Armencii (MDT), *Cotul Buhaiului*, cot al Văii Seci, pe teritoriul satului Humuleştii Noi (Butnaru 2011: 76);

– *crac* „ramificaţie a unei ape curgătoare, afluent” (Eremia 2006: 53); izvoarele Râului Neamţ, la Pipirig, sunt numite de localnici *Cracul Mare* şi *Cracul Mic* (informaţie din anchetă);

– *cucui* „ridicătură mică de teren pe un deal” (Eremia 2006: 56);

– *cur* „partea dinapoi, unde se zice că «se sfârşeşte» un deal” (Moldovanu 2010: 163):

– *dinte* „un vârf înalt şi pietros” (Moldovanu 2010: 165);

– *frunte* „partea dinainte a unui deal” (Eremia 2006: 72);

– *fund* „partea de sus, dinspre izvor a unei ape” (Moldovanu 2010: 143), *Fundul Pârâului Străjii* (Butnaru 2011: 137);

– *gât* „loc strâmt în albia unei ape curgătoare; loc mult adâncit pe culmea unui deal” (Eremia 2006: 78);

– *gură* „partea de la vărsare a unui pârâu”; *Gura Cotnarilor*, a pârâului satului Cotnari, judeţul Iaşi, *Gura Başeului*, zona de vărsare a râului Başeu în Prut (MDT);

– *limbă* „o bucată de pământ lungă şi îngustă” (Moldovanu 2010: 205);

– *ochi* „întindere de apă de formă circulară”; *Ochiul Beiului*, lac, locul de unde izvorăşte Beiu, în satul Socolari, judeţul Caraş-Severin (DTB, VII: 23);

– *picior* „partea de jos a unui deal sau a unui munte; ramificaţie sau prelungire a unui deal sau munte”; *Piciorul Bârnarului*, al unui munte de la sud de s. Crucea, j. Suceava (MDT), *Piciorul Comarnic*, în satul Vama, judeţul Suceava (MDT), *Piciorul Dragoşei*, în satul Dragoşa, Suceava (MDT);

– *sprânceană* „partea superioară a coastei văilor, unde se rupe panta spinării şi se începe panta coastei” (Porucic apud Ioniță 1982: 76).

Uneori părți ale obiectelor de relief sunt comparate cu părți anatomice ale animalelor: *bot* („partea anterioară de unde începe în lungime un deal” – Eremia

BDD-V3582 © 2013 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

2006: 27), *cioc* („vârf de deal ascuţit, ca o ţeapă" – Moldovanu 2010: 163), *coadă* („partea de început, de unde izvorăşte o apă curgătoare"; „Partea dindărăt, unde se sfârşeşte un deal, o vale, un iaz" – Eremia 2006: 46; v. şi *Cozile Poienii Lungi* – Butnaru 2011: 154), *coamă* „culme de deal" (şi toponimul *Coama* – DTB, II: 89), *creastă* („partea de sus foarte îngustă a unui munte, a unui deal – Eremia 2006: 54)[3]. Imaginaţia locutorului compară puterea mare a apei şi zgomotul produs cu un armăsar; astfel, în urma unor anchete, autorii DELR au identificat entopicul *armăsar*, definit după cum urmează: „valuri mari făcute de apă când vine mare", „numire la munte ce se dă unor văi care, când au apă, au cădere mare, de felul unor cascade" (DELR, I: 35).

Referitor la acest subiect, Vasile Ioniţă aprecia că „Folosim expresia *munte de om* când vrem să subliniem că cel la care ne referim este mai mult decât bine legat şi înalt. În toponimie, metafora apare cu termenii inversaţi: un munte are *cap* (vârf), *spinare*, *coaste*, *umeri* (cf. *umăr de deal*), *piept*, *frunte*, *picioare* (cf. *picior de munte* sau *de plai*); văile şi râurile au *guri*, *braţe* etc." (Ioniţă 1982: 75). Sunt identificate astfel şi numite diverse relaţii spaţiale între părţi ale unor obiecte geografice.

Acest tip de metaforă este numit de către Vincent Berdoulay „la metaphore organiciste". Autorul pleacă de la curentul filosofic din secolul al XIX-lea, organicismul, pentru a examina principalele modalităţi de folosire a metaforei organismului în discursul geografilor (Berdoulay 1982: 573). El observă rolul metaforei în formarea terminologiei tehnice geografice în acea perioadă, care se bazează pe analogii şi traduc o anumită viziune asupra lumii.

Un izvor poate fi numit *pişătoare* DELR, I: 37 (şi în limba franceză există această analogie: *pissotte* „fontaine d'un faible debit"), *belitura* este o pădure tăiată în întregime, fără a mai lăsa un copac (DELR, I: 59), iar un teren sterp, sărăcăcios poate fi numit de către locutori *flămând* (DTB, IV: 59).

Desemnarea realităţii se poate face şi prin analogii cu articole de vestimentaţie (*brâu*, *căciulă*, *cunună*) sau cu obiecte din gospodărie. Pentru a desemna o vale mică, puţin adâncă se folosesc şi termenii *albie*, *balie*, *copaie*, *covată*, *troacă*, *crintă*; toate aceste cuvinte desemnează obiecte cu caracteristici similare (ca formă şi utilizare pentru a pune în ele apă sau alte lichide, cu diverse scopuri). O analiză onomasiologică a acestor termeni permite înţelegerea folosirii acestor termeni pentru desemnarea unor unităţi spaţiale şi dezvăluie mecanismul prin care termeni diferiţi, proveniţi din alte zone ale vocabularului, devin termeni geografici.

Enumerăm în continuare alte exemple de metafore lexicale geografice rezultate în urma analogiei cu obiecte:

– *belciug* „teren aproape rotund, cuprins între albia principală a unui râu şi un crac al acestuia care revine la matcă mai la vale" (DELR, I: 57) şi în funcţie toponimică – *Belciugul Dobrei* (DELR, I: 57);

– *blid* pentru „adâncitură rotundă, mare şi neadâncă" (DELR, I: 62);

– *capelă* „vârf înalt care de departe pare o movilă rotundă" DELR, I: 93);

[3] Pentru alte exemple, cf. Lazea 2001: 205.

BDD-V3582 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

– *cazane* („cataracte pe cursul unei ape, locul unde parcă fierbe o apă lovindu-se de pietre; cascadă unde apa face zgomot, se zbate" DELR, I: 97) şi toponimul *Cazanele* (denumind o strâmtoare pe Dunăre în Mehedinţi DTB, II: 16) cu valoare metaforică, reflectând forma, zgomotul şi fierberea apei; un alt toponim care invocă fierberea apei este *Pârâul Clocot* din satul Luncani, judeţul Timiş, care se numeşte astfel deoarece, explică subiectul anchetat din localitate, „izvorăşte cu zgomot" (DTB, II: 88);

– *căldare* „adâncătură mare, rotundă" şi toponime precum *Căldarea Ţarcului* „crov cu păşune, pe muntele Ţarcu" (DTB, II: 18), *Căldarea* (în satul Vânătorii-Neamţ, judeţul Neamţ, Butnaru 2011: 66);

– *căciulă* (DELR, I: 97), cu derivatele *căciulat, căciulău*, *căciuloi* (DELR, I: 97) şi, toponimic, *Căciulata*, deal în judeţul Caraş-Severin (DTB, II: 17);

– *Căputa*, desemnând dealuri sau terenuri în pantă DTB, II: 23, cu sensul metaforic de „partea de la poalele dealului" (de la substantivul comun *căpută* „parte a încălţămintei care acoperă partea superioară a labei piciorului");

– *colac* „locul unde apa unui râu, lovindu-se de un obstacol, se întoarce puţin înapoi" (Moldovanu 2010 : 149) sau metaforic, *Colacul* (Moldovanu 2010 : 70–71).

– *furcă* „loc ce se poate asemăna cu o furcă", *Furca Studenei*, unde „pârâul Studena se furcește și se fac mai multe ogașe" (DTB, IV: 69), *La Furcă*, locul „unde se întâlnesc trei dealuri", în satul Chesinț (DTB, IV: 69);

– *lingură* „scobitură de granit de forma unei linguri sau a unei pâlnii ori, mai puţin adâncă, ca o tavă" (DELR, I, 309).

– *Oboroacele*, toponim din satul Vârciorova, judeţul Caraş-Severin, format din apelativul *oboroace* „formă de teren asemănătoare cu oborocul [vas mare, de formă cilindrică, ca o baniţă]" (DTB, VII: 18).

– *ou* „vârf sub forma uni stog", „vârf înaşt care pare o movilă rotundă" (DELR, II: 36) sau *ouşor* „ridicătură mare şi ascuţită la vârf, rotundă la bază", „vârf mai ascuâit, rotat" (DELR, II: 36) şi în toponimul *Oul Cărbunei* (Butnaru 2011: 67).

– *stog* „vârf sub forma unui stog ca o claie" (DELR, II, 179) şi, toponimic, *Stogul de Pământ* nume care desemnează o movilă de cca 4 m înălţime (Ciubotaru 2001: 151).

– *urcior* „vârtej mare într-o apă curgătoare" (DELR, II, 285).

– *uşă* „trecătoare îngustă, cu pereți înalți" (DELR, II, 288).

Prin comparaţie cu un fenomen meteorologic a rezultat metafora lexicală *promoroace*, identificată de către Mircea Ciubotaru cu ocazia unor anchete toponimice efectuate în judeţele Iaşi şi Vaslui; acest termen metaforic aminteşte de nişte vechi exploatări de silitră din secolele XVII–XVIII, unde, prin fierberea apei de după spălarea unor pământuri conţinând nitraţi, pe beţe introduse în mari cazane se depuneau cristale de azotat de sodiu, formând eflorescenţe albe sau incolore, comparabile cu nişte „promoroace" (Ciubotaru 2003: 5–13), iar locurile unde se făceau promoroace au fost numite *Promoroace*.

BDD-V3582 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

Toponimele pot fi considerate surse de cunoaştere a modului în care denominatorii îşi reprezintă lumea care îi înconjoară. Dacă exemplele date până acum prezintă metafore obţinute în urma observării unor asemănări între forma, aspectul unor obiecte geografice şi obiecte din gospodărie, părţi ale corpului omenesc sau animal, uneori locutorii fac analogii cu aspecte ale unei lumi imaginare. Plecând de la stabilirea unui raport de asemănare între zgomotul asurzitor cauzat de curgerea apei şi cel produs de o presupusă moară folosită de draci, localnicii au numit o porţiune din râul Neamţ *Moara Dracilor*, iar un „vârtej mare într-o apă curgătoare" (Burci 2012), deci foarte periculos, poate fi numit popular v*ârcolac*. Credinţa că aceste făpturi imaginare negative ar sălăşlui în locuri întunecoase, ascunse, a condus la numirea unui „loc în pădure în com. Boroaia (Suceava), aproape inaccesibil" (Informaţie obţinută prin anchetă toponimică) cu sintagma *Borta Dracului*, iar un afluent stâng al Pârâului Asău, care străbate o zonă întunecoasă din cauza molizilor înalţi şi deşi, se numeşte *Pârâul Dracului* (Albu 1996: 32).

Unii termeni ştiinţifici, prezenţi în mai multe limbi, apar ca rezultat al unui proces de metaforizare lexicală: *pat*, „albia unei ape", ca şi în fr. *lit*, engl. *bed*, germ. *Bett* (Ravail 2004: 126); *covor vegetal*, după fr. *tapis végétal* sau engl. *vegetation cover*, *plant cover* (Ravail 2004: 210), *nod feroviar/rutier*, calc după fr. *noeud ferroviaire/ routier* (Ravail 2004: 148), *con vulcanic*, calc după fr. *cône volcanique*, engl. *Volcanic cone* (Ravail 2004: 45), *centură*, în sintagma *şoseaua de centură*, ca în fr. *chemin de ceinture* 'care înconjoară o aglomeraţie urbană' (Brunet et al. 1993: 95), *castel de apă*, după fr. *Château d'eau* (Brunet et al. 1993: 102), *arteră* (*de circulaţie*) ş.a.

II. Metaforele toponimice sunt mai rare. Aşa cum arătam mai sus, cuvântul sau cuvintele care le formează capătă valoare metaforică doar devenind un nume propriu, un toponim care individualizează o anumită unitate geografică sau reper prin comparaţie cu alte obiecte, ca urmare a reprezentării perceptive, simbolice uneori.

Comarnicul, numele unui munte din satul Vama, Suceava (informaţie obţinută într-o anchetă efectuată de Dragoş Moldovanu), este o metaforă formată plecând de la asemănarea vârfului muntelui cu acoperişul adăpostului păstoresc numit *comarnic* (care este format dintr-o singură tablă, uşor înclinată). *Dealul Coroanei*, din comuna Putna–Suceava, este un deal împădurit, având forma unei coroane (informaţii din anchetă). *La Capul Mort*, este o sintagmă toponimică desemnând un loc din satul Dragoşa, judeţul Suceava, unde s-a aflat capătul unui funicular care transporta buşteni din pădure; determinantul metaforic *mort* sugerând faptul că acolo funicularul înceta să mai funcţioneze (anchetă efectuată de Dragoş Moldovanu). *La Policandru*, loc din com. Drânceni, este numit după forma unui plop bătrân, cu crengile dispuse „ca braţele unui policandru" (anchetă). *Dealul Oului* este un deal împădurit, de forma unui ou, lângă Valea Putnişoara (anchetă). *Liuleaua,* probabil metaforă toponimică, pornind de la asemănarea formei vârfului (privit dinspre est) cu o *liulea* (variantă a lui *lulea*) (informaţie obţinută într-o anchetă efectuată de Dragoş Moldovanu în satul Dragoşa–Suceava).

BDD-V3582 © 2013 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

Unele metafore toponimice pot fi create de către reprezentanţi ai administraţiei sau ai clerului ori de către geografi: *Adam şi Eva*, numele a doi munţi alăturaţi, din Pojorâta, Suceava, *12 Apostoli*, toponim ce desemnează un grup de 12 stânci din Neagra Şarului, pe care localnicii sau oficialităţile le-au asemuit cu cei 12 apostoli. Tot de provenienţă cultă trebuie să fie si denumirile de *Sfinx* date unor megaliţi (*Sfinxul* din Bucegi, *Sfinxul* de la Piatra Arsă, *Sfinxul* de la Topleţ, *Sfinxul* de la Pietrele lui Solomon sau cel de la Stânişoara).

Reflectând imaginaţia locutorului privind perceperea structurilor spaţiale care îl înconjoară, metaforele lexicale şi toponimice se nasc datorită unei nevoi a denominatorului de nou, de descriere şi detaliere prin cuvânt, de surprindere a elementelor caracteristice ale unei unităţi geografice şi de clasificare (de aici şi practica de a da supranume unor oameni folosind substantive sau adjective substantivate care descriu o însuşire considerată de locutor a fi definitorie pentru persoana poreclită).

Bibliografie

Albu 1996: Gheorghe Gh. Albu, *Monografia comunei Asău, judeţul Bacău*, Iaşi.

Berdoulay 1982: Vincent Berdoulay, *La métaphore organiciste*, dans *Annales de Géographie*, t. 91, n. 507.

Brunet et al. 1993: Roger Brunet, Robert Ferras, Hervé Théry, *Les mots de la géographie: Dictionnaire critique*, Montpellier, RECLUS.

Burci 2010: Iustina Burci, *Terminologie entopică în spațiul românesc general și moldovenesc. Zoonimele*, în „Limba română" (Chișinău), nr. 9–10 (http://limbaromana.md/index.php?go=articole&n=1063, consultat la 12 decembrie 2012).

Butnaru 2011: Daniela Ştefania Butnaru, *Toponimia bazinului hidrografic al Neamţului*, Iaşi, Editura Alfa.

Ciubotaru 2001: Mircea Ciubotaru, *Oronimia și hidronimia din bazinul superior al Bârladului*, Iaşi, Casa Editorială Demiurg.

Ciubotaru 2003: Mircea Ciubotaru, *Promoroacele, o metaforă lexicală necunoscută în funcție toponimică*, în „Studii şi cercetări de onomastică", nr. 8 (2003), p. 5–13.

Ciubotaru 2007–2008: Mircea Ciubotaru, *Terminologie geografică și toponimie. Note critice*, în „Anuar de lingvistică şi istorie literară", XLVII–XLVIII, Bucureşti, Editura Academiei Române, p. 319–335.

Eremia 2006: Anatol Eremia, *Dicționar explicativ și etimologic de termeni geografici*, Chişinău, Editura Ştiinţa.

Ioniţă 1982: Vasile Ioniţă, *Nume de locuri din Banat*, Timişoara, Editura Facla.

Lazea 2001: Ramona Lazea, *Toponime formate prin metaforă?*, în „Studii şi cercetări de onomastică", nr. 6, p. 199–206.

Moldovanu 2010: Dragoş Moldovanu, *Teoria câmpurilor toponimice (cu aplicaţie la câmpului hidronimului Moldova*), Iaşi, Editura Universităţii „A.I. Cuza".

Pottier 2000: Bernard Pottier, *Représentations mentales et catégorisations linguistiques*, Editions Peeters, Louvain-Paris.

Ravail 2004: Didier Ravail, *Le vocabulaire géographique en francais, anglais, allemand*, Paris, Publibook.

BDD-V3582 © 2013 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)

Sigle:

DELR = *Dicţionarul entopic al limbii române* (red. Gheorghe Bolocan, Elena Şodolescu Silvestru, Iustina Burci, Ion Toma), vol. I şi II, Craiova, Editura Universitaria, 2009.
DTB = *Dicţionarul toponimic al Banatului* (red. Vasile Frăţilă, Viorica Goicu, Rodica Sufleţel), vol. I–VII, Timişoara, 1984–1994.
MDT = *Mic dicționar toponimic al Moldovei. Toponimie personală* (red. Daniela Butnaru, Vlad Cojocaru, Dinu Moscal, Ana-Maria Prisacaru, coordonator Dragoş Moldovanu), ms.
TTRT = *Tezaurul toponimic al României. Transilvania*, *Județul Sălaj* (red. Eugen Pavel, Augustin Pop, Ion Roşianu, Gabriel Vasiliu), Bucureşti, Editura Academiei Române, 2006.

BDD-V3582 © 2013 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:54:29 UTC)